

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 16. decembra 2019. godine
Br. ref.:RK 1486/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI109/18

Podnosilac

Limak Kosovo International Airport J. S. C. “Adem Jashari”

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
Rev. br. 54/2018 od 12. aprila 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport “Adem Jashari”(u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u selu Vrelo, opština Lipljan, koje po punomoćju zastupaju Fazli Gjonbalaj i Leonora Fejzullahu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud), Rev. br. 54/2018 od 12. aprila 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su, po tvrdnjama podnosioca zahteva, povređena njegova prava koja su zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21. [Opšta načela] i stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) kao i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 30. jula 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 23. avgusta 2018. godine, u skladu sa pravilom 40.1 Poslovnika, predsednica Suda je naložila spajanje zahteva KI36/18, KI 60/18, KI 65/18, KI 80/18, KI 81/18, KI 82/18, KI 109/18, KI 122/18, KI 123/18 i KI 124/18. Za sudiju izvestioca u svim slučajevima imenovan je sudija Bekim Sejdiu. Svi ovi zahtevi su podneti od strane podnosioca tokom perioda mart-avgust 2018. godine.
7. Dana 11. septembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Gresa Caka-Nimani i Radomir Laban (članovi).
8. Dana 13. septembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud o spajanju zahteva KI36/18, KI 60/18, KI 65/18, KI 80/18, KI 81/18, KI 82/18, KI 109/18, KI 122/18, KI 123/18 i KI 124/18.
9. Dana 14. septembra 2018. godine, Sud je obavestio Osnovni sud u Prištini o registraciji i spajanju slučajeva i tražio od njih da dostave Sudu povratnice u vezi sa predmetima: KI36/18, KI81/18, KI82/18 i KI124/18.
10. Dana 1. oktobra 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je dostavio Sudu tražene povratnice.

11. Dana 17. oktobra 2018. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu dopis u kojem je tražio da se zahtev pod br. KI109/18 razmatra odvojeno od zahteva pod br. KI36/18 i naveo da slučajevi nisu iste prirode.
12. Dana 5. aprila 2019. godine, Sud je razmotrio i usvojio zahtev podnosioca u vezi sa razdvajanjem zahteva KI109/18 od zahteva pod brojem KI36/18. Takođe, Sud je u skladu sa pravilom 40 (3) Poslovnika o radu odlučio da se zahtevi KI36/18, KI60/18, KI65/18, KI80/18, KI81/18, KI82/18, KI109/18, KI122/18, KI123/18 i KI124/18 razmatraju zasebno, u posebnim slučajevima, sa istim sudijom izvestiocem i Većem za razmatranje.
13. Dana 11. aprila 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Vrhovni sud o razdvajanju zahteva KI36/18, KI 60/18, KI 65/18, KI 80/18, KI 81/18, KI 82/18, KI 109/18, KI 122/18, KI 123/18 i KI 124/18.
14. Dana 12. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu jedan podnesak sa naslovom „*Podnesak u vezi sa predmetima koji su registrovani pred Ustavnim Sudom, i posebno u vezi predmeta koji je registrovan pred Ustavnim Sudom sa brojem 132/18*“, u kojem je on, u suštini, ponovio navode koje je već ranije izneo.
15. Dana 16. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je dostavio Sudu podnesak naslovljen „*Podnesak u vezi sa predmetima registrovanim u Ustavnom sudu*“, u kojem je on ponovio navode koje je iznosio i ranije.
16. Dana 14. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo pred Sud još jedan podnesak sa naslovom „*Podnesak u vezi sa predmetom KI 109/18*“ gde je ponovio iste navode koje je izneo u zahtevu.
17. Dana 25. oktobra i 8. novembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu dva zahteva za urgenciju u tretiranju njegovog slučaja.
18. Dana 7. novembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva

Pregled činjenica slučaja

19. Dana 12. avgusta 2010. godine, Vlada Republike Kosovo i podnosilac zahteva su potpisali Sporazum o javno-privatnom partnerstvu (u daljem tekstu: SJPP). Pre Sporazuma o JPP-u, Aerodrom u Prištini se zvao Međunarodni aerodrom u Prištini „Adem Jashari“ (u daljem tekstu: MAP). Na osnovu Sporazuma o JPP-u, podnosilac zahteva je preuzeo obavezu da zadrži radnike na poslu još 3 (tri) godine.
20. Na osnovu spisa predmeta se primećuje da je B. SH. (u daljem tekstu: radnik) bio u redovnom radnom odnosu kod podnosioca zahteva od 4. aprila 2011. godine do 4. aprila 2016. godine.
21. Dana 10. novembra 2015. godine, Disciplinska komisija podnosioca zahteva je odlučila da se radniku prekine radni odnos, uz obrazloženje da je radnik počinio teške disciplinske povrede.

22. Dana 18. novembra 2015. godine, radnik je podneo žalbu protiv odluke Disciplinske komisije, u Odbor za Žalbe podnosioca zahteva.
23. Iz spisa predmeta proizilazi da u vezi sa ovom žalbom radnika nikada nije bilo odlučeno.
24. Neodređenog datuma, radnik je podneo tužbu pred Osnovnim sudom tražeći poništenje odluke o prekidu radnog odnosa kao i nadoknadu štete.
25. Dana 11. novembra 2016. godine, Osnovni sud je, Presudom C. Br. 511/2015, usvojio tužbeni zahtev tužioca kao osnovan i obavezao je podnosioca zahteva da: (i) vrati na posao radnika i (ii) pokrije sve troškove parničnog postupka.
26. Osnovni sud je, između ostalog, u svom obrazloženju naglasio da prilikom prekida radnog odnosa nisu ispoštovane odredbe unutrašnjeg akta podnosioca zahteva u vezi sa disciplinskim postupcima i žalbama. Ova konstatacija Osnovnog suda se ticala sastava Disciplinske komisije, gde nije bio pozvan član Nezavisnog sindikata, kako je to određeno u odredbi člana 8.1 unutrašnjeg akta podnosioca zahteva. Štaviše, Osnovni sud je obrazložio da Odluka o udaljenju sa posla nije doneta od strane Generalnog Menadžera već od strane Izvršnog šefa, u suprotnosti sa članom 8.15 gore navedenog akta.
27. Podnosilac zahteva je uložio žalbu protiv gore navedene Presude Osnovnog suda pred Apelacionim sudom, tvrdeći ozbiljne povrede odredbi postupka, pogrešno utvrđeno činjenično stanje kao i pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je posebno naglasio da je Osnovni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, tvrdeći da je predstavnik Nezavisnog sindikata bio pozvan ali da isti nije učestvovao.
28. Dana 12. decembra 2017. godine, Apelacioni sud je, putem Presude Ca. br. 1519/2017, odbio kao neosnovanu žalbu i potvrdio je Presudu Osnovnog suda, C. br. 511/2015, smatrajući istu da je pravilna i zakonita. Apelacioni sud je u obrazloženju svoje Presude naglasio da je prvostepeni sud dao konkretne razloge u vezi sa odlučujućim činjenicama, davajući adekvatna objašnjenja za jedno takvo odlučivanje a na osnovu odgovarajućih zakonskih odredbi.
29. U vezi sa glavnim navodom podnosioca zahteva, odnosno u vezi sa (ne)pozivanjem predstavnika Nezavisnog sindikata, Apelacioni sud je u obrazloženju svoje Presude naglasio da *“Na osnovu nalaza ovog suda, tuženi nije podneo dovoljno dokaza u vezi sa redovnim pozivom za predstavnika sindikata. Prvostepeni sud je pravilno utvrdio relevantne činjenice u ovom pravnom pitanju.*
30. Podnosilac zahteva je podneo reviziju pred Vrhovnim sudom a protiv Presude Apelacionog suda, tvrdeći ozbiljne povrede odredbi parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava, i ponovio je navod da je predstavnik Nezavisnog sindikata bio pozvan da učestvuje u Disciplinskoj Komisiji, ali da isti nije uopšte učestvovao.

31. Dana 12. aprila 2018. godine, Vrhovni sud Kosova je, putem Presude Rev. br. 54/2018, odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva. Vrhovni sud je u obrazloženju svoje Presude naglasio da sastav Komisije nije bio potpun, zato što nije bio prisutan predstavnik Sindikata kao i da iz dokaza koje je predstavio podnosilac zahteva proizilazi da predstavnik iz Nezavisnog sindikata nije bio pozvan.

Navodi podnosioca zahteva

32. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su osporenim odlukom povređena njegova prava zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
33. Podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud nije pružio dovoljno obrazloženje u svojoj odluci. Po podnosiocu, kao posledica nedovoljnog obrazloženja odluke, došlo je do povreda prava koja su zagarantovana članovima 31, 32 Ustava, a u vezi sa članom 6 EKLJP-a. U vezi sa ovom tvrdnjom, podnosilac navodi: *“presuda Vrhovnog suda nema dovoljnog obrazloženja a pogotovu u vezi sa suštinskim povredama odredaba parničnog postupka (erores in procedanto) Zakona o parničnom postupku”*.
34. Podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud u odgovarajućoj presudi pogrešno primenio materijalno pravo *“erores in iudicando”* Zakona o radu br. 03/L-212, Ugovora o Radu i Pravilnika/Disciplinskih Postupaka i žalbi, pogrešno utvrđujući član 8.1 Unutrašnjeg akta tužene u vezi sa Disciplinskim postupcima i žalbama.
35. Podnosilac zahteva dalje navodi da: *„Sud pogrešno utvrđuje kada kaže da disciplinska komisija nije bila u punom sastavu, jer nije bio prisutan predstavnik sindikata, a što je za tuženu neprihvatljivo zbog toga što smo mi podneli sudu pismenu činjenicu da je predstavnik sindikata bio pozvan, ali da nije asistirao na sednici bez ikakvog pismenog obrazloženja“*.
36. Podnosilac zahteva takođe citira presudu KI138/15 Ustavnog suda i navodi: *“primena materijalnog prava koja bi mogla da bude činjenica, je odlučujuća za donošenje presude tog suda, ali da Vrhovni sud uopšte nije razmotrio ovu stvar, samo je ustanovio da su sudovi nižih instanci na pravičan način primenili odredbe materijalnog prava”*.
37. Kao rezultat toga, podnosilac tvrdi da Vrhovni sud nije dovoljno obrazložio svoju presudu i da se nije bavio pitanjima koja su pokrenuta presudama nižestepenih sudova.
38. Podnosilac zahteva traži od Suda da ukine presudu Vrhovnog suda i da se predmet vrati na ponovno suđenje.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-212 o radu

Član 10. [Ugovor o radu]

- 1. Ugovor o radu zaključuje se u pisanoj formi i potpisuju ga poslodavac i zaposleni.*
- 2. Ugovor o radu može se zaključiti:*
 - 2.1. na neodređeno vreme;*
 - 2.2. na određeno vreme; i*
 - 2.3. na posebne poslove i zadatke.*
- 3. Ugovor o radu koji ne sadrži nikakve detalje za njegovo trajanja treba smatrati kao ugovor na neodređeno vreme.*
- 4. Ugovor za određeno vreme ne može se zaključiti za jedan period duže od deset (10) godina.*
- 5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period dužeg od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme.*

Član 67. [Prestanak ugovora o radu prema važećem zakonu]

- 1. Ugovor za rad prema zakona na snagu se prekida:*
[...]
 - 1.3. istekom vreme trajanja ugovora;*

Član 70. [Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca]

- 1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:*
 - 1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;*
 - 1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;*
 - 1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u pod stavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;*
 - 1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u:*
 - 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i*
 - 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;*

1.5. poslodavac mora obavestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;

1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog predviđenog upozorenja otkaza, tada kad:

1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza;

1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.

2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema pod stavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajuća performansi, na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performansu kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.

[...]

Član 85.

[Disciplinske mere za prekršaj radnih zadataka]

1. Za kršenje radnih zadataka zaposlenom će se izreći jedna od ovih kaznenih mera:

1.1. usmena opomena ;

1.2. pismena opomena ;

1.3. premeštaj na niže radno mesto;

1.4. privremene suspenzije;

1.5. prekid radnog odnosa.

2. Kaznene mere, usmena opomena, pismena opomena i snižavanje položaja , izreći će se za prekršenje lakih radnih zadataka u skladu sa Kolektivnim Ugovorom, Internom Aktu i Ugovorom o Radu.

3. Kaznene mere, privremena suspenzija sa posla biće izrečene za teška kršenja radnih zadataka u saglasnosti sa Kolektivnim Ugovorom, Internim Aktom i Ugovorom o Radu

Sporazum o javno privatnom partnerstvu o poslovanju i proširenju Međunarodnog aerodroma Priština

9.18 [Završetak osoblja]

“Privatni partner može da prekine zaposlenje ili neko drugo angažovanje bilo kojeg zaposlenog u MAP (i) u bilo koje vreme za pitanja koja su povezana sa zakonom, pravilima, administrativnim uredbama i dekretima (ii) po zajedničkom sporazumu ili (iii) bez ograničenja nakon treće (3) godišnjice od dana stupanja na snagu”.

Prihvatljivost zahteva

39. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje utvrđene Zakonom i predviđene Poslovníkom.

40. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

41. Sud se takođe poziva i na stav 4 člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

42. U tom pravcu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih prava i sloboda, koje važe za pojedince i pravna lica (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, st. 14).

43. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na član 47. [Individualni zahtevi], član 48. [Tačnost podneska] i član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

44. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena ovim odlukama, u skladu sa uslovima propisanim članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
45. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su predviđeni u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Naime, pravilo 39 (2) Poslovnika, propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
46. Pre svega, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. i članom 32 Ustava kao i članom 6. EKLJP, zbog toga što odluke redovnih sudova nisu obrazložene u dovoljnoj meri.
47. Suština navoda podnosioca zahteva je da Vrhovni sud nije dovoljno obrazložio svoju presudu i da je, štaviše, napravio grešku prilikom tumačenja *Zakona o radu br. 03/L-212, Ugovora o Radu i Pravilnika/Disciplinskih postupaka i žalbi*. Na poseban način, podnosilac zahteva naglašava da je Vrhovni sud pogrešno utvrdio činjenicu kada kaže da disciplinska komisija nije bila u punom sastavu, zato što nije bio prisutan predstavnik Sindikata. Podnosilac zahteva navodi da je predstavnik Nezavisnog sindikata bio pozvan, ali da nije asistirao na sednici bez ikakvog pismenog obrazloženja.
48. U vezi sa ovim navodima podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Vrhovni Sud odbio zahtev podnosioca zahteva zbog činjenice da tokom izricanja disciplinske mere od strane podnosioca zahteva za radnika, sastav Disciplinske komisije nije bio u skladu sa njihovim Unutrašnjim pravilnikom, a u vezi sa *Disciplinskim postupcima i žalbama*.
49. Što se tiče ovih navoda podnosioca zahteva, Vrhovni sud je obrazložio da *“Ne stoje navodi u reviziji tuženog da je odluka tuženog o prestanku radnog odnosa zasnovana na članu 70 stavka 1.4.1 i člana 85 stavka 1.5 Zakona o Radu (br. 03/L-2012) iz razloga što i ukoliko postoje elementi za disciplinsku tešku povredu radnih dužnosti, u ovom pravnom predmetu relevantna je činjenica da tuženi nije imao puni sastav disciplinske komisije koja je predložila menadžeru da se protiv tužioca izrekne disciplinska mera prekida radnog odnosa. Na osnovu člana 8.1 Unutrašnjeg akta tuženog u vezi sa disciplinskim i žalbenim postupkom, određeno je da disciplinska komisija mora biti u sastavu od 3 člana i sekretara koji će biti zapisničar. Predsednik komisije je Direktor kadrovske službe [...], Direktor pravne službe, jedan radnik aerodroma, Predsednik nezavisnog sindikata kao i Sekretar koji će biti zapisničar ali bez prava glasa. Iz pregledanih dokaza je utvrđena činjenica da disciplinska komisija tuženog u slučaju izricanja disciplinske mere tužiocu nije bila u punom sastavu, jer nije bio prisutan Predsednik nezavisnog Sindikata. Tuženi tvrdi kako u žalbi tako i u reviziji da je predstavnik*

sindikata bio obavešten ali da nije učestvovao, ali ovu činjenicu tuženi nije dokazao niti jednim dokazom”.

50. Takođe, u vezi sa ovim navodom podnosioca zahteva, Sud podseća i na obrazloženja Presude Osnovnog suda [C. br. 511/2015] i Presude Apelacionog suda [Ca. br. 1519/2017], gde je naglašeno da iz dokaza koje je podneo podnosilac zahteva ne proizilazi da je član Nezavisnog sindikata bio pozvan.
51. Sud smatra da su zaključci Vrhovnog suda doneti nakon jednog detaljnog razmatranja svih argumenata koji su podneti od strane podnosioca zahteva. Na taj način, podnosiocima je data mogućnost da u svim fazama postupka predstave argumente i dokaze koje su oni smatrali važnim za njihov slučaj.
52. Sud utvrđuje da su svi argumenti podnosioca zahteva, koji su bili važni za rešavanje njegovog spora, pravilno izneti i razmotreni od strane redovnih sudova. Shodno tome, Sud dolazi do zaključka da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, bili pravični.
53. Sud primećuje da se podnosilac zahteva poziva na presudu KI138/15 Ustavnog suda i navodi: *“primena materijalnog prava koja bi mogla da bude činjenica, je odlučujuća za donošenje presude tog suda, ali da Vrhovni sud uopšte nije razmotrio ovu stvar, samo je ustanovio da su sudovi nižih instanci na pravičan način primenili odredbe materijalnog prava”.*
54. Što se tiče ovog navoda podnosioca zahteva, Sud podseća da se pomenuti slučaj razlikuje od slučaja koji se nalazi pred nama, iz sledećih razloga: (i) pitanje disciplinskog postupka protiv zaposlenog kod podnosioca zahteva je u tom slučaju razmotreno na drugačiji način od strane redovnih sudova; (ii) nije bio jasan pravni osnov po kojem je sproveden disciplinski postupak; (iii) bilo je kontradiktornih elemenata u odlukama nižestepenih sudova. Pored toga, Apelacioni sud je primenio i koristio za obrazloženje Administrativno uputstvo, koje je proizašlo iz Uredbe o civilnoj službi, a ne iz Zakona o radu. Ovaj argument, iako je pokrenut od strane podnosioca u tom slučaju, nije razmotren od strane Vrhovnog suda (vidi slučaj Ustavnog suda KI138/15, *Sharr Beteiligungs GmbH*, presuda od 4. septembra 2017. godine).
55. U svetlu gornjih razmatranja, Suda naglašava svoj opšti stav da u načelu nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Uistinu, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, *mutatis mutandis*, Presuda ESLJP-a od 21. Januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stav 28).
56. Potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pravilna primena zakona predstavljaju primarnu dužnost i u okviru su nadležnosti redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Stoga, Ustavni sud ne može da postupa kao “sud četvrtog stepena” (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).

57. Sud podseća da sama činjenica da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom odluka Vrhovnog suda (i nižestepenih sudova) nije dovoljna da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju obezbediti obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
58. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije predočio ubedljive dokaze, činjenice i argumente koji dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima na neki način doveli do povrede njegovih prava zagarantovanih Ustavom, a kojima se tvrdi da je došlo do povreda prava zagarantovanih članom 31, članom 32 Ustava a u vezi sa članom 6. EKLJP.
59. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu.

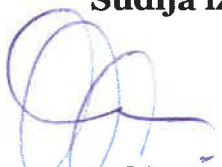
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika o Radu, dana 7. novembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

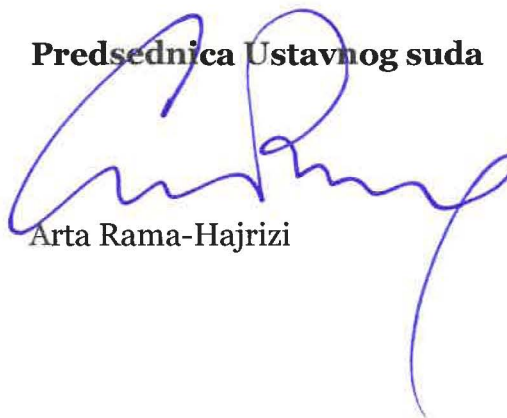
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi